

CCOO sí et creu

«Yo en todo momento demostraba mi disconformidad pero de manera contenida por miedo a que, ya que era un superior mío pudiera tener consecuencias laborales.»

Extracto del texto de la denuncia interpuesta por una policía municipal de Aldaia contra un superior finalmente condenado por sentencia judicial. Fuente: Levante EMV, 09/06/2021

S'APROVA EL PROTOCOL D'ASSETJAMENT SEXUAL AMB EL VOT EN CONTRA DE CCOO

En 2007 es va aprovar la llei per a la igualtat efectiva de dones i homes. En ella s'establien dos obligacions prioritàries: dotar-se d'un pla d'igualtat entre dones i homes i d'un protocol per a prevenir i combatre l'assetjament sexual i per raó de sexe.

No va ser fins a 2017 que la Diputació va aprovar el seu *I Pla d'igualtat*, amb vigència fins a 2020. En la llei de 2007 s'inclou l'obligació d'una avaluació intermèdia i una avaluació final de qualsevol Pla d'igualtat, cosa que no s'ha fet i que no hi ha voluntat de fer. Segons això, actualment estem sense Pla i, per a que la Diputació tinga un *II Pla d'igualtat* és necessari avaluar l'anterior, per poder comprovar amb dades i de manera objectiva el que s'ha aconseguit i el que es pot millorar. En

cas contrari només podem pensar que aquest equip de govern no s'ho creu. Sembla ser que davant la falta d'avaluació es vol començar de zero. Sens dubte, això il·lustra la posició de la igualtat en l'agenda de personal de la Diputació.

Respecte al *protocol per prevenir i combatre l'assetjament sexual i per raó de sexe*, és ara, després de 14 anys, que s'ha fet el primer pas cap a la seua aprovació. Fa ara dues setmanes es va portar el text a Mesa General. L'acord de la Mesa no va ser unànime, sent el vot de CCOO l'únic en contra. No va ser el nostre un *no* sense més, sinó pràcticament una alternativa al text proposat, vàrem aportar arguments suficients i suficientment cabdals. Malauradament, les raons adduïdes van ser rebutjades amb generalitats i afirmacions molt benintencionades que, contrastades amb la concreció del sentit del protocol, s'evidencien cosmètiques.

L'ASSETJAMENT SEXUAL I PER RAÓ DE SEXE, GÈNERE I DIVERSITATS SEXUALS I DE GÈNERE EN LA DIPUTACIÓ: UNA REALITAT INVISIBILITZADA I NEGADA

Segons la *Macroencuesta de Violencia contra la Mujer 2019*, del total de dones residents en l'Estat espanyol un 40,4% ha patit assetjament sexual en algun moment de la seua vida. Del total de dones que han patit assetjament sexual, el 17,3% d'elles ho haurien patit en l'àmbit laboral.

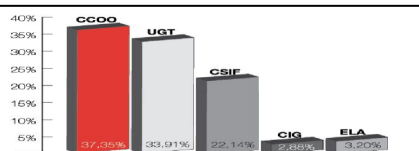
La qüestió està, en tot cas, en que l'assetjament sexual en el treball té una prevalença tal que impedeix ser negat en cap àmbit laboral concret. Per tant, cal entendre que allí on no hi ha dades que verifiquen que no hi ha assetjaments d'aquest tipus (o, més aviat, que n'hi ha en proporció menor que la general), la presumpció ha de ser sí que n'hi ha, i que

fins i tot es corre el risc que el fenomen es done en proporcions superiors a la general.

Pel que fa a la Diputació, no sabem res sobre la realitat del fenomen. En conseqüència, hem de partir de la presumpció del fet que la incidència és, almenys, la que resulta d'extrapolar els percentatges generals a l'àmbit laboral de la Diputació. Això suposaria que almenys més de mig centenar de dones treballadores de la Diputació hauria patit assetjament sexual continuat alguna vegada.

La xifra apuntada és, sens dubte, tant escandalosa com inacceptable. Amb això estarem d'acord totes i tots. Per a CCOO és inacceptable perquè tal xifra significaria que la Diputació és un àmbit de risc ampli per als drets més elementals de les companyes i la seua dignitat.

«El acoso sexual reviste una característica que lo hace difícilmente enmarcable, y es el hecho de que corresponde a cada individuo determinar el comportamiento que le resulta aceptable y el que le resulta ofensivo. ... Lo que sí es comúnmente aceptado es que la atención sexual pasa a ser acoso si continúa una vez la persona objeto de la misma indica claramente que la considera ofensiva o no deseable.»

Protocolo acordado en Mesa General de Negociación el 31 de mayo de 2021.

Un protocol que contribuirà a la impunitat de l'assetjador i a la revictimització de les víctimes

Per a CCOO el text acordat suposa un protocol frèvol des del punt de vista de la concepció d'aquest tipus d'assetjaments. Ni permetrà prevenir-los, ni menys encara combatre'ls. No reconeix que l'assetjament sexual és un fenomen que, de manera majoritària i per raons sistèmiques, és principalment violència contra la dona. Llavors, nega que l'assetjament sexual siga assetjament per raó de sexe i, per tant, en tot cas, assetjament discriminatori.

Per no reconèixer la filiació eminentment patriarcal d'aquestes formes de violència, la nega. Nega, doncs, la fonamentació patriarcal de les motivacions dels qui directament exerceixen aquest tipus d'assetjaments, però també, les dinàmiques col·lectives que generen un clima social d'impunitat, impulsades, afavorides i regulades per les pautes socials i culturals que fan de la nostra societat una societat patriarcal, homòfoba, trànsfoba.

El protocol planteja una visió subjectivista d'aquests assetjaments, això suposa legitimar les motivacions i les intencions de qui exerceix l'assetjament, a la mateixa vegada que, al posar el focus en les percepcions subjectives de la víctima, implícitament afirma la sospita en la seua credibilitat. Es presumeix atorgat el consentiment en tot cas, llevat que s'haja dit NO amb CLAREDAT i que, a més, es puga acreditar que s'ha fet així. Per tant, el protocol participa de la idea masclista segons la qual l'absència d'un NO clar i explícit és un SÍ. Quina concepció de la dona subjau? Que mentre una dona no li demostre a un home que ella és un subjecte -i no un objecte-, a través d'expressar-li voluntat de

manera evident i accessible a l'enteniment d'ell, és un mer objecte -i no una persona-.

No sols és per les raons d'enfocament del fenomen de l'assetjament sexual que aquest protocol està condemnat a ser, més que innocu, contraproductiu. El contingut procedimental respecte del mecanisme de denúncia que contempla assegura la revictimització de la víctima, però també la impunitat del presumpte assetjador. En particular, la fase prèvia (procediment informal) del procediment pròpiament dit (procediment formal) contempla una mediació entre denunciat i denunciant que consisteix, en essència, en una confrontació personal, entre ambdues persones. Aquesta fórmula es pretén justificar dient que permetrà bé una sort de presa de consciència per l'assetjador de l'inapropiat de la seua conducta o bé que la denunciant, davant la pressió de la confrontació, es retracte.

El protocol així acordat és pitjor, que què no hi haguera cap, perquè està condemnat a ser un instrument d'inhibició de les denúncies per assetjament. També està destinat a criminalitzar i desacreditar a qui, malgrat tot i pese al protocol, s'*atrevisca* a denunciar. Aquestes dones que decidisquen acollir-se a l'acció de denúncia tindran molt poques oportunitats d'obtenir la tutela que per dret mereixen, i moltes de ser instrumentalitzades com a víctimes revictimitzades.

No és, doncs, ni neutre ni irrellevant, sinó contraproductiu. És, en fi, un protocol no per a la prevenció d'aquesta mena de violències ni per a combatre-les, sinó per a emparar-les i promoure-les.

